

je okrenuto naopačke, tj. kao drvo koje svoje kornje ima u svetu ideja, tj. u svetu svetlosti a ne u zemlji kao onome što skriva.///

Drugo - metafora iako je mišljenja uvek već u pogledu na ono uvek sebi indentično i pravo značenje nije moguća samo na osnovu njega već na osnovu sapripadnosti i razlike suštine i onoga svojstvenog. Sam metafora počiva, po Deridi, na igri komunikacije različitih svojstvenih određenja i određanja suštine. Dato sa sobom podrazumeva da metafora nikada ne označava neposredno samu stvar, jer bi time prešla u definiciju kao izraz suštine same stvari, već da ona uvek igra okolo ukazujući preko svojstava posredno na samu stvar. Metafora kao igra zamenjivanja podrazumeva da suština uvek već jeste prisutna, ali ne kao ona koja eksplicitno ulazi u igru zamenjivanja. Igra zamenjivanja podrazumeva da jedna svojstva mogu biti zamenja drugima, da data svojstva unutar igre zamene pripadaju jednoj suštini ili da se uzimaju od neke druge stavu kojoj su svojstvena. Da bi se stvojsva unutar prostora određenih suštinom jedne stvari zamenjivala i da bi se svojstva zamenjivala između različitih stvari određenih različitim suštinama neophodno je da budu zadovoljena dva uslova: prvo, da je suština jednog subjekta usklađena sa mnoštvom svojstava - tj. da su ta svojstva istinski svojstvena samoj stvari; i drugo, da je moguća posebna zamena između suštine i svojstva - antikategoretai: kada predikat suštine i predikat svojstva zamenjuju mesta a da iskaz ostaje istinit: Ako je Sokrat čovek on podražava, ako podražava Sokrat on je čovek.

Treći - osnovni momenat koji Derida razmatra unutar Aristotelovog razumevanja mimezisa i metafora formulisan je pitanjem koje se oslanja na analize iz prethodnog poglavlja i koje glasi: Šta je svojstveno Suncu? Derida se ponovo vraća na ono što on naziva temeljnom metaforom metafizike a to je metafora Sunca koju sada razmatra na citatu iz *Topika*, ukazujući ponovo na nestabilnost